

Sygn. akt VII U 472/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 sierpnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku

VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Wiesława Szulczewska

Protokolant: st. sekr. sądowy Małgorzata Wronkowska

po rozpoznaniu w dniu 23 sierpnia 2016 r. w Gdańsku

sprawy H. T.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o prawo do niezrealizowanego świadczenia

na skutek odwołania H. T.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

z dnia 8 lutego 2016 r. nr (...) -SER- (...) -BS

I. oddała odwołanie;

II. zasądza od H. T. na rzecz pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. kwotę 360,00 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt VII U 472/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 08 lutego 2016 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił H. T. wypłaty niezrealizowanego świadczenia po zmarłej C. M. z uwagi na fakt, że odwołująca się złożyła w organie rentowym wniosek o wypłatę niezrealizowanych świadczeń po upływie 12 miesięcy od dnia śmierci osoby, której świadczenia przysługiwały.

Odwołanie od powyższej decyzji wywiodła ubezpieczona, która wyjaśniła, że pismem z dnia 16 września 2014 r. pozwany przysłał jej druk wniosku o wypłatę niezrealizowanych świadczeń, które odwołująca się miała wypełnić i odesłać. W związku z twierdzeniem, że skarżąca nie pobiera świadczenia i odmową złożenia wniosku Zakład Ubezpieczeń Społecznych w dniu 06 października 2014 wezwał ubezpieczoną do zwrotu nienależnie pobranego świadczenia. Wnioskodawczyni odwołała się od tejże decyzji, jednakże jej odwołanie zostało oddalone przez Sąd. Wobec powyższego w dniu 03 grudnia 2015 r. skarżąca złożyła wniosek o wypłatę niezrealizowanego świadczenia.

Wnosząc niniejszej odwołanie wnioskodawczyni powołała się na treść art. 123 kc zgodnie z którym bieg przedawnienia w sprawie przerywa się przez każdą czynność przed sądem.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy wniósł o jego oddalenie podtrzymując argumentację zaprezentowaną w treści zaskarżonej decyzji jak również o zasądzenie od wnioskodawczyni na rzecz organu rentowego zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Matka ubezpieczonej H. T. - C. M. była uprawniona do renty. C. M. zmarła w dniu 09 sierpnia 2014 r.

Po śmierci na jej rachunek w Banku (...) pozwany organ rentowy przełał świadczenie w kwocie 1.250,94 zł.

W dniach od 14 sierpnia 2014 r. do 19 sierpnia 2014 r. H. T. pobrała wszystkie pieniądze z konta matki .

Pismem z dnia 25 sierpnia 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych poinformował ubezpieczoną o tym, że powinna złożyć w organie rentowym wnioski o wypłatę niezrealizowanych świadczeń w związku z pobraniem przez wnioskodawczynię renty po zmarłej matce C. M. za miesiąc sierpień 2014 r.

W odpowiedzi na pismo pozwanego, w piśmie z dnia 01 października 2014 r. skarżąca wyjaśniła, że nie pobierała renty po zmarłej marce C. M., tym samym nie widzi podstaw do wypełnienia druku wniosku o wypłatę niezrealizowanych świadczeń. Jak podkreśliła ubezpieczona będąc pełnomocnikiem do konta bankowego marki dokonała opłat związanych z jej pogrzebem oraz zaległych opłat podatkowych. Wnioskodawczyni wskazała nadto, że nie posiada informacji skąd pochodziły pieniądze na koncie matki.

Decyzją z dnia 16 października 2014 r. pozwany zobowiązał ubezpieczoną H. T. do zwrotu nienależnie pobranych świadczeń za okres od 01 sierpnia 2014 r. do 31 sierpnia 2014 r. w kwocie 1250 zł.

Wnioskodawczyni zakwestionowała zasadność powyższej decyzji wnosząc od niej odwołanie.

Wyrokiem z dnia 05 marca 2015 sygn..akt VII U 2362/14 Sąd Okręgowy oddalił odwołanie ubezpieczonej .

Powyższy wyrok został zaskarżony przez ubezpieczoną, która wniosła od niego apelację.

Wyrokiem z dnia 17 listopada 2015 r. Sąd Apelacyjny w Gdańsku o sygn. akt III AUa 953/15 oddalił apelację skarżącej .

W dniu 03 grudnia 2015 r, odwołująca się złożyła w organie rentowym wnioski o wypłatę niezrealizowanych świadczeń po osobie uprawnionej do świadczeń emerytalno – rentowych.

Zaskarżoną w niniejszym postępowaniu decyzją z dnia 08 lutego 2016 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił H. T. wypłaty niezrealizowanego świadczenia po zmarłej C. M. z uwagi na fakt, że odwołująca się złożyła w organie rentowym wnioski o wypłatę niezrealizowanych świadczeń po upływie 12 miesięcy od dnia śmierci osoby, której świadczenia przysługiwały.

Okoliczności bezsporne, vide: akta rentowe: pismo pozwanego z dnia 16 września 2014 r. – k. 153, pismo ubezpieczonej z dnia 01 października 2014 r. – k. 155, decyzja pozwanego z dnia 16 października 2014 r. – k. 152, wyrok Sądu Apelacyjnego z dnia 17 listopada 2015 r. – k. 231, apelacja wnioskodawczyni – 193-197, wyrok Sądu Okręgowego z dnia 05 marca 2015 r. – k. 241, wnioski ubezpieczonej z dnia 03 grudnia 2015 r. – k. 245-246,

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach rentowych pozwanego, których prawdziwość i rzetelność nie była kwestionowana przez żadną ze stron postępowania. W związku z powyższym Sąd również nie znalazł podstaw by podważyć jej wiarygodność.

Sąd zważył co następuje:

Odwołanie ubezpieczonej jako niezasadne nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 136 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. 2016, 887 j. t.), dalej: ustawa, w razie śmierci osoby, która zgłosiła wniosek o świadczenia określone ustawą, świadczenia należne jej do dnia śmierci wypłaca się małżonkowi, dzieciom, z którymi prowadziła wspólne gospodarstwo domowe, a w razie ich braku - małżonkowi i dzieciom, z którymi osoba ta nie prowadziła wspólnego gospodarstwa domowego, a w razie ich braku - innym członkom rodziny uprawnionym do renty rodzinnej lub na których utrzymaniu pozostawała ta osoba.

Ustęp 2 cytowanego przepisu stanowi, że osoby wymienione w ust. 1 mają prawo do udziału w dalszym prowadzeniu postępowania o świadczenia, nieukończonego wskutek śmierci osoby, która o te świadczenia wystąpiła.

Z kolei w myśl art. 136 ust. 3 ustawy roszczenia o wypłatę świadczeń, o których mowa w ust. 1, wygasają po upływie 12 miesięcy od dnia śmierci osoby, której świadczenia przysługiwały, chyba że przed upływem tego okresu zgłoszony zostanie wniosek o dalsze prowadzenie postępowania.

Jak przyjmuje judykatura, niezrealizowane świadczenie emerytalne lub rentowe w rozumieniu art. 136 ust. 1 u.e.r.f.u.s., to takie świadczenie, do którego prawo zostało już ustalone lub co najmniej osoba uprawniona wystąpiła o nie jeszcze za życia, ale nie zostało ono jej wypłacone, niezależnie od przyczyn opóźnienia w wypłacie świadczenia (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 4 grudnia 2013 r., III AUa 386/13).

W świetle powyższego nie budziło wątpliwości Sądu, że ubezpieczona H. T. wchodzi w krąg osób uprawnionych do dochodzenia niezrealizowanego świadczenia po zmarłej matce C. M. w postaci prawa do renty rodzinnej.

Przedmiot sporu w niniejszym postępowaniu koncentrował się wokół ustalenia czy odwołująca się złożyła wniosek o wypłatę niezrealizowanych świadczeń po osobie uprawnionej do świadczeń emerytalno – rentowych w przewidzianym przepisami prawa termii.

Analiza całokształtu okoliczności poddanej pod rozagę Sądu prawy prowadzi do uznania, że wnioskodawczyni nie zachowała wymogu określonego w treści art. 136 ust. 3 ustawy, albowiem złożyła wniosek o wypłatę niezrealizowanego świadczenia w organie rentowym dopiero w dniu 03 grudnia 2015 r, a zatem po upływie 12 miesięcy od daty śmierci

C. M. (t. j. 09 sierpnia 2014 r.).

Z uwagi na wystąpienie przez skarżącą ze w/w wnioskiem po upływie wymienionego powyżej terminu roszczenie wnioskodawczyni wygasło.

Nie sposób również przyznać słuszności wnioskodawczyni, która zasadność wywiedzionego odwołania oparła na treści art. 123 kc. Wskazując, że na skutek wniesienia odwołania od decyzji pozwanego z dnia 16 października 2014 r oraz badania legalności decyzji organu rentowego na drodze sądowej doszło do przerwania terminu biegi przedawnienia.

Wyjaśnić bowiem należy, że niezrealizowanie świadczenie rentowego stanowi instytucję stricte z zakresu prawa ubezpieczeń społecznych, która jest regulowana przez przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. 2016, 887 j. t.). nie zaś przepisy kodeksu cywilnego. Z uwagi na powyższe nie sposób przenosić przesłanek przerywających bieg terminu przedawnienia do instytucji niezrealizowanego świadczenia, albowiem żaden z przepisów ustawy o emeryturach oraz rentach z FUS nie odsyła do art. 123 kodeksu cywilnego.

Reasumując, Sąd Okręgowy w punkcie 1 wyroku na podstawie cytowanych przepisów oraz na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie skarżącej jako niezasadne.

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd orzekł na zasadzie art. 98§ 1 k.p.c. w zw. z art. 108 k.p.c. zasądzając je od strony przegranej oraz na podstawie § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r.

ze zmianami w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. Nr 2015, 1804) zasądzać je w stawce minimalnej, biorąc pod uwagę rodzaj i stopień złożoności sprawy, oraz nakład pracy pełnomocnika pozwanego organu rentowego.

SSO Wiesława Szulczewska